

ת"פ (חיפה) 28668-04-24 - מדינת ישראל נ' אשרף חטיב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 28668-04-24 מדינת ישראל נ'
חטיב(עציר)

לפני כבוד השופט אחסאן חלבי

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

אשרף חטיב (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות שעניינן **כניסה למקום מגורים במטרה לבצע עבירה**, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ו**הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.03.2024 בצהריים, נכנס הנאשם לדירת המתלונן ברחוב סירקין בעיר חיפה לאחר טיפוס למרפסת הדירה. במעמד זה, נטל הנאשם לידיו רכוש שכלל "מוניטורים אולפניים, סטנדים למוניטורים, מחשב נייד, רמקול LG, פלטת DJ, מברגה חשמלית, תיק ומפתח של הדירה" בשווי כולל של כ- 8200 ₪. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נאלץ המתלונן להחליף את מנעול הדירה בעלות של 400 ₪. המעשה בוצע כאשר הנאשם היה נתון ב"מעצר בית מלא" מכוח החלטה שיפוטית.

תמצית טיעוני המאשימה לעניין העונש

3. באת-כוח המאשימה הגישה את טיעוניה לעניין העונש בכתב (ת/3). נאמר כי המעשים שבוצעו פוגעים בערכים חברתיים מוגנים שנוגעים לשלום הציבור ורכושו, ביטחונו האישי ופרטיותו. לעניין עבירת הפרת ההוראה החוקית נטען לכך שהיא פוגעת בערך החברתי המוגן של שמירה על תוקפם המחייב של צווים הניתנים על-ידי הערכאות המוסמכות, על התכליות שעומדות בבסיס צווים מעין אלו.

4. במסגרת הטיעונים לעונש, ובהסתמך על פסיקה של בית המשפט העליון, נטען כי פריצה לבית

מגורים וגניבת תכולתו מחייבת גזירת עונש מאסר בפועל. בנוסף, נטען כי יש להקפיד על ענישה מחמירה בעבירות רכוש בכלל ובעבירות פריצה לבתים בפרט בשים לב לכך שעבירות מעין אלו מהוות "מגיפה של ממש".

5. המאשימה ביקשה ליתן את הדעת, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, לשורה של שיקולים וביניהם: הפגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי של נפגעי העבירה, וזאת מעבר לנזק הכלכלי שנגרם; הקלות היחסית בביצוע עבירות מעין אלו והקושי באיתור מבצעה; והנזקים שעבירות אלו גורמות לכלל הציבור, לרבות בשל עלויות ביטוח ומיגון.

6. המאשימה הפנתה לפסקי דין שונים שמלמדים לשיטתה על רמת הענישה הנוהגת, וביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין עבירת הכניסה לבית מגורים והגניבה ממנו. ברם, נטען כי יש להחמיר בקביעת הסף התחתון של מתחם העונש ההולם לאור ביצוע העבירה תוך הפרת הוראה חוקית בדבר מעצר בית מלא, ועל כן עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שינוע בין 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

7. המאשימה הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות קודמות בעבירות רכוש וסמים, שבגינן הוטלו עליו, בין היתר, עונשי מאסר בפועל ועל תנאי.

תדפיס המידע הפלילי של הנאשם (1/ת) מלמד על **שבע** הרשעות קודמות כדלקמן: ביום 16.10.2005 הורשע הנאשם בבית המשפט לנוער בעבירות של החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית והפרת הוראה חוקית, ונידון למאסר על תנאי, צו התחייבות ופסילת רישיון נהיגה; ביום 5.7.2006 הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, הפרת הוראה חוקית, תקיפה, קשירת קשר לביצוע פשע, שוד מזוין בחבורה/באלימות, בעילה בהתעללות, וחבלה כשהעבריין מזויין, והוא נידון ל- 9 שנות מאסר בפועל ומאסר על תנאי; ביום 9.9.2015 הורשע הנאשם בעבירות של גניבה ותקיפה כדי לגנוב ונידון ל- 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה קודם בן 6 חודשים חלקו בחופף וחלקו במצטבר, מאסר על תנאי וצו התחייבות; ביום 27.6.2017 הורשע הנאשם בעבירות של סחר בסמים מסוכנים והחזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית ונידון ל- 3 חודשים ו- 10 ימי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי, צו התחייבות ופסילת רישיון נהיגה; ביום 6.11.2017 הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית ונידון ל- 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה; ביום 25.2.2021 הורשע הנאשם בעבירת גניבה ונידון ל- 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה. תנאי זה, בן 4 חודשים, הוא תנאי בר הפעלה כעת; ביום 8.7.2021 הורשע הנאשם בעבירות של סחר בסמים מסוכנים, החזקה ושימוש בסמים מסוכנים לצריכה עצמית, קשירת קשר לפשע, היזק לרכוש במזיד ופריצה לרכב בכוונה לגנוב, ונידון ל- 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונשי מאסר מותנים קודמים בחופף, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה וקנס כספי. למותר לציין כי גזר הדין שכולל את התנאי שהוא בר הפעלה הוגש על

ידי המאשימה בטיעוניה (ת/2).

8. המאשימה שבה והדגישה את העובדה שהנאשם ביצע את המעשים תוך הפרת תנאים שנקבעו על ידי בית משפט במסגרת חקירה שהתנהלה נגדו.

9. באשר לעונש, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונש מאסר מותנה קודם בן 4 חודשים במצטבר, מאסר מותנה מרתיע, פיצוי למתלונן וקנס כספי.

תמצית טיעוני ההגנה לעניין העונש

10. בא-כוח הנאשם הגיש אף הוא טיעונים בכתב לעניין העונש (נ/4) ובמסגרתם טען תחילה כי הנאשם הורשע בעבירה שעניינה כניסה לדירה במטרה לבצע עבירה, ולא בעבירת התפרצות שנמחקה מכתב האישום המקורי, כשבין שתי חלופות אלו שוני מהותי שמשליך על קביעת מתחם העונש ההולם.

11. נטען כי הכניסה לדירה לא הייתה אלימה, וכי בזמן הכניסה בעל הדירה לא נכח בה, ומשכך לא היה צפוי מפגש עמו. עוד נטען כי הנאשם ביצע את המעשה לבדו, ללא שותפים, ללא תכנון מוקדם או שימוש באמצעים, ואף ללא בריחה וניהול מרדף אחריו.

12. לעניין העבירה של הפרת הוראה חוקית, נטען כי הנאשם קיבל אישור מבעל סמכות לצאת ממעצר הבית בו היה נתון, כפי שמסר בחקירתו, ולכן יציאתו הראשונית ממעצר הבית לא הייתה אסורה, אם כי יסודות העבירה התקיימו לאור כך שחרג מההרשאה שניתנה לו.

13. בא-כוח הנאשם הפנה למספר פסקי דין, מרביתם של ערכאות דיוניות, שבהם נידונו נאשמים בעבירות של התפרצות לדירה, ולאחר סקירה של פסקי הדין ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

14. באשר לקביעת העונש בתוככי המתחם, טען בא-כוח הנאשם כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בכתב האישום, דבר אשר מלמד על הבעת חרטה וצער על המעשים. זאת, לצד החיסכון בזמן שיפוטי.

15. גורם מקל נוסף שהודגש על ידי ההגנה הוא נסיבותיו האישיות של הנאשם. הנאשם, בן 33 שנים, גדל במשפחה עם קשיי תפקוד משמעותיים והתמודד עם מצב סוציו-אקונומי קשה. הוריו התגרשו כשהיה פעוט, אביו נפטר ובן זוגה השני של אימו ריצה עונשי מאסר בגין עבירות סמים. הנאשם חווה אתגרים רבים בילדותו, לרבות מעברים תכופים בין משפחות אומנה ופנימיות. כשהיה הנאשם נער, הוא נידון למאסר ממושך, ובעת שחרורו מהמאסר היה נעדר כלים להתמודדות. כמו כן, הנאשם אובחן כמי שסובל מבעיות נפשיות ומבעיות בריאותיות נוספות.

16. הודגש כי ברקע העבירות בהן כשל הנאשם עומדת התמכרותו לסמים. נטען כי עובר למעצר פנה הנאשם להליך גמילה שבו הוא מבקש להשתלב מיד לאחר שחרורו מהכלא.
17. לאור דברים אלו, ובשים לב גם לתנאי המעצר הקשים בהם נתון הנאשם עד כה, ביקשה ההגנה לקבוע את העונש בחלקו הנמוך של מתחם העונש ההולם.
18. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, ביקש בא-כוחו מבית המשפט להטיל פיצוי נמוך ככל הניתן, כאשר ממילא הפיצוי בהליך הפלילי לא נועד למצות את מלוא הסכום שמגיע לנפגע העבירה. לאור זאת, ביקשה ההגנה גם להימנע מהטלת קנס כספי.
19. במהלך הדיון, הגיש בא-כוח הנאשם ראיות לעניין העונש אשר כללו את תעודת הפטירה של אחיו שנפטר בהיותו במעצר (נ/1); את פנייתו של הנאשם טרם מעצרו בבקשה להתחיל הליך גמילה (נ/2); וכן מסמכים מתיקו הרפואי בשב"ס (נ/3). בא-כוח הנאשם עמד בפירוט על הטענות שהעלה במסגרת הטיעונים בכתב.
20. הנאשם מסר את הדברים הבאים: "יש לי כבר חמש הרשעות, וכל פעם אני מבקש סיוע מהמדינה כדי שתעזור לי בחוץ. הבעיה זה לא המאסר, כי הוא נגמר. הבעיה היא [ה]התמודדות בחוץ. אדם שגדל בין כותלי הכלא מגיל צעיר ועד היום, ואני כל הזמן במעצרים. כשאני פונה לרווחה, כולם דוחים אותי כאילו אין מחר. עובדה היא שפניתי לפני המעצר להליך גמילה. עבר חודש וחצי ולא שלחו אותי לגמילה, עד שנעצרתי בגין התיק הזה. אני מבקש סליחה על המעשים. אני לא מרוצה ממה שעשיתי".

דיון והכרעה

21. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". על פי המתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם תוך התחשבות **בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**. על כן, ייבחנו בזה אחר זה כלל הרכיבים הנדרשים לקביעת מתחם העונש ההולם, ושעה שמדובר באירוע אחד, ייקבע מתחם העונש ההולם על סמך רכיבים אלו ולאחר מכן ייקבע עונשו של הנאשם.
22. אקדים ואציין, כי אמנם סעיף 406 לחוק העונשין מבחין בין כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, אשר בה הורשע הנאשם, ושדינה חמש שנות מאסר, לבין התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, שדינה שבע שנות מאסר, אולם, אין באבחנה זו כדי להוביל לקביעה שלפיה רמת הענישה הנוהגת בגין עבירות אלו שונה בתכלית, כאשר ברי כי בהתאם לעקרון המנחה בענישה, יש לבחון את מעשה העבירה בנסיבותיו בכל מקרה ומקרה. במסגרת רע"פ 7329/14

אדלר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2014) עלתה סוגיית האבחנה בין שתי החלופות שבסעיף, כאשר באותו מקרה נדון עניינו של מי שהאשם בעבירות של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבה, בגין כך שהגיע לביתה של המתלוננת, צלצל באינטרקום ולאחר שהיא פתחה לו את הדלת, הוא נכנס ונטל ארנק שהכיל שני כרטיסי אשראי, מסמכים וכסף מזומן בסך של עשרות שקלים, ועזב את המקום. במהלך שמיעת הראיות, תוקן כתב האישום והעבירה שעניינה כניסה לדירת מגורים בכוונה לגנוב שונתה לעבירה של התפרצות לדירת מגורים בכוונה לגנוב, ובית משפט השלום הרשיע את הנאשם בעבירה אחרונה זו. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה קודם, לצד עונשים נוספים. במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, שונתה הרשעת הנאשם מעבירת התפרצות לדירת מגורים בכוונה לגנוב לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין לעבירת כניסה לדירת מגורים בכוונה לגנוב לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, אולם במסגרת פסק הדין לא יוחסה נפקות לקביעה זו בכל הנוגע לעונש. בית המשפט המחוזי אף הוסיף וקבע כי גם אילו היה מקום לשקול את שינוי מתחם העונש ההולם בעקבות שינוי סעיף ההרשעה, **כך שגבולות המתחם יהיו נמוכים בחודשיים**, הרי שאין בכך כדי לשנות את העונש שהוטל על ידי בית משפט השלום. בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה, תוך שנקבע, בין היתר, כי מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון אלה. על כן, יש לקבוע כי השוני במתחם העונש ההולם בין עבירה שעניינה כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לבין עבירה שעניינה התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, אינו שוני מהותי, ובכל מקרה יש להיצמד לנסיבות מעשה העבירה לשם קביעת גבולות המתחם.

23. הערכים החברתיים שעומדים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם ידועים ומוכרים, ונדמה כי אין צורך להכביר על כך מילים. הוראות החוק מבקשות להגן על קניינו של הפרט, כמו גם על ביטחונו האישי, פרטיותו ושלווה. בנוסף, הוראות החוק מבקשות להגן על תחושת הביטחון בקרב הציבור ועל אינטרסים ציבוריים רחבים יותר, לרבות עלויות ביטוח ומיגון. יש לציין כי במקרים רבים קיים קושי ניכר באיתור מבצעי עבירות כגון אלו.

24. באשר לערכים החברתיים המוגנים בעבירות שבהן הורשע הנאשם, נאמרו בהיבט העקרוני הדברים הבאים:

" ... עבירת ההתפרצות למקום מגורים אינה עבירת "רכוש" גרידא - אף שגם בכך אין להקל ראש, כי אם פגיעה בלב חירותו של כל אדם ואזרח הנגרמת כאשר אדם זר חודר ברגל גסה לדל"ת אמותיו. מאותה העת, חרדה אוחזת בבעל הדירה העולה על יצועו, ביודעו כי אף בביתו שלו, בחדרו ובמיטתו - אינו מוגן... " (רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.7.2022)).

25. לצד עבירות אלו, הורשע הנאשם גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית, על כך שהפר הוראה

שיפוטית שקבעה, אגב הליך חקירה, כי עליו להימצא במעצר בית. מעבר לערך של כיבוד הוראות חוקיות בחברה מתוקנת כשלעצמו, הרי שבמקרה דנן תכלית מעצר הבית, אשר נקבע בהוראה שיפוטית חלף המעצר הממשי בו היה הנאשם, אינה אלא תכלית מניעתית של הגנה על הציבור, ביטחון ורכוש. מדובר בהפרה משמעותית שכן תנאי מעצר הבית נועדו, כאמור, למנוע ביצוע עבירות נוספות. זאת ועוד, הפרת תנאי השחרור פוגעת באמון הציבור במוסד זה ובתכליות החשובות שעומדות בבסיסו.

26. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, אשר משליכות על מידת הפגיעה בערכים החברתיים, הרי שאכן מדובר בכניסה לדירת מגורים ולא בהתפרצות אליה, אולם עולה בבירור כי הנאשם נכנס לאותה דירה לאחר טיפוס למרפסת הדירה, ועל כן, ומעבר למה שצוין בפתח הדברים, לא נראה כי צריכה להיות אבחנה משמעותית בין מקרה זה לבין מקרה של התפרצות לדירה.

27. הנאשם ביצע את המעשה בגפו, ללא שותפים, ולא ניתן לדעת מעובדות כתב האישום אם היה תכנון מוקדם למעשה העברייני. באשר לנזק בפועל, הרי שכתב האישום מלמד על הוצאת רכוש ייחודי ויקר ערך בסך של אלפי שקלים חדשים, ובאשר לנזק בכוח, הרי שכבר נאמר כי למעשה הפריצה לביתו-מבצרו של אדם השלכות חמורות על תחושת הביטחון ושלוות הנפש, זאת כאשר תמיד יכול להיווצר מפגש בין מי שנכנס לדירה במטרה לבצע עבירה לבין בעל הדירה, שבלא מעט מקרים יכול להוליד מעשים אלימים של ממש. ייאמר כי לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה בנוגע לגובה הנזק בפועל ולו מן הטעם שהנאשם הודה בכתב האישום המתוקן על כל עובדותיו לרבות הערכת השווי שצוינה בהן.

28. בכל הנוגע לסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירה, הרי שאין מחלוקת כי בבסיס התנהגותו העבריינית עומדת התמכרותו לסמים, ומכאן גם המסוכנות הנשקפת ממנו. הנאשם אמנם ביטא בדברו האחרון רצון לשנות את דרכיו וכן הציג מסמך שלפיו פנה למוסד גמילה טרם ביצוע המעשה המתואר בכתב האישום המתוקן, אולם מה שבטוח הוא שהנאשם כלל לא נגמל מהתמכרותו ולא ביצע צעדים ממשיים לשם כך.

29. לצד הנסיבות הללו, יש לשוב ולציין כי הנאשם ביצע את העבירות שיוחסו לו תוך הפרת הוראה שיפוטית בדבר מעצר בית שכל תכליתה הייתה למנוע את המסוכנות הנשקפת ממנו. בהקשר זה, איני יכול לקבל את טענת ההגנה שלפיה יציאת הנאשם ממעצר הבית, כפי שטען בחקירתו, הייתה ברשות. נסיבה זו לא צוינה במסגרת עובדות כתב האישום המתוקן, וההגנה לא עמדה בנטל להוכיחה במסגרת הטיעונים לעניין העונש, כפי שמחייב הדין. אף אם הייתה מוכחת טענה זו, הרי שגם אם הותר לנאשם לצאת ממעצר הבית לעניין מסוים, ואיני קובע זאת כלל ועיקר בשים לב לכך שזו הייתה החלטה שיפוטית, אין לכך כל משמעות שעה שבסופו של דבר ביצע הנאשם מעשה עברייני כשהוא כפוף למגבלות חוקיות שתכליתן מניעתית.

30. באשר לרמת הענישה הנוהגת, הרי שנוכח נפיצות העבירות הדומות לאלו שבהן הורשע הנאשם,

למרבה הצער, והפסיקה הענפה הרלוונטית, נראה כי די להצביע על מספר תקדימים לפסיקה על מנת ללמוד מהם על רמת הענישה.

(א) במסגרת רע"פ 5240/17 אבו עג'אג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2017)

נדון עניינו של נאשם אשר הורשע על סמך הודאתו בעבירות שעניין **כניסה למקום מגורים לשם גניבה וגניבה**, בגין כך שנכנס לבית, לאחר שדפק בדלת וראה שאין איש בתוכו, וגנב שרשרת זהב בשווי של 5,000 ₪ שאותה מכר מיד לאחר מכן תמורת 1,000 ₪. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה קודם חלקו בחופף וחלקו במצטבר, לצד עונשים נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ובו בקשה להארכת עונש המאסר המותנה פעם נוספת בשים לב לכך שהנאשם היה מצוי בהליך גמילה מאלכוהול, נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון. בהחלטתו, קבע בית המשפט העליון, בין היתר, כי אין מדובר בסטייה ממדיניות הענישה הנוהגת בייחוד לאור כך שהנאשם שב וביצע את העבירות חרף קיומו של מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו.

(ב) במסגרת רע"פ 512/22 דגמש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.3.2022) נדון עניינו

של נאשם אשר באישון לילה התפרץ באמצעות מפתח מותאם לדירת מגורים נעולה במטרה לגנוב, כשבדירה שהו מספר שותפים. הדיירים אחזו בנאשם לאחר ההתפרצות עד להגעת המשטרה, ומשכך לא נגנב דבר מהדירה. הנאשם הורשע בבית משפט השלום בעבירה של **התפרצות לדירת מגורים בכוונה לבצע עבירה**, לאחר שמיעת ראיות, ובמסגרת גזר הדין נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לאחר בחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות עברו הפלילי של הנאשם, מצא בית משפט השלום להטיל עליו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה קודם בן שבעה חודשים במצטבר, לצד עונשים נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון.

(ג) במסגרת רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.7.2022), אשר

צוטט לעיל, נדון עניינו של נאשם אשר הורשע על סמך הודאתו בעבירות של **התפרצות לדירת מגורים וגניבה**, בגין כך שפרץ באישון ליל לדירת מגורים, כאשר המתלוננת לנה בדירה, וגנב מספר פריטים ובכללם מכשירי טלפון ניידים ושעונים. בשלב מסוים, המתלוננת נעורה משנתה, ונוכח צעקותיה נמלט הנאשם מהמקום עד אשר נתפס בידי המשטרה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 13 ל- 29 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ובתוככי המתחם הטיל על הנאשם 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים, תוך התחשבות בנטילת האחריות, בהיעדרו של עבר פלילי, וכן

באמור בתסקירים מטעם שירות המבחן. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי התקבל רק בנוגע לעונש המאסר המותנה שהוטל. בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה אף היא תוך שנקבע כי העונש שהוטל הולם ומתחשב בנסיבות בכללותן. נאמר כי אף לו היה נגזר על הנאשם עונש חמור יותר, לא היה מקום להקל בעונשו.

(ד) במסגרת רע"פ 7393/22 בלס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.11.2022) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירה של **כניסה למקום מגורים במטרה לבצע גניבה**, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, בהליך אחד, ובעבירות איומים כלפי בת זוג, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בהליך אחר. באשר למעשה העבירה הרלוונטי לענייננו, דובר בכך שהנאשם סייע לשכנתו, ילידת שנת 1936, בתיקון צילינדר דלת הכניסה לדירתה, אולם בהמשך, ולאחר שקיבל לידי עותק ממפתחות הדירה, הוא נכנס לדירה, הסתובב בה ופתח מגירות וארונות כדי לבצע גניבה או פשע. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשה עבירה זה בנסיבותיו נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל. לאחר שנקבע מתחם נפרד לעבירות האיומים כלפי בת הזוג, שנע בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל, ולאחר התחשבות בנסיבות האישיות ובסיכויי שיקום, נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נוספים. במסגרת ערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי, נמצא כי יש לדחות את ערעור הנאשם ולקבל את ערעור המדינה. נקבע, בין היתר, כי העונש שנגזר אינו משקף את רמת הענישה הנוהגת, ועל כן, וגם ללא מיצוי הדין עם הנאשם, הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, חלף העונש שהוטל בבית משפט השלום. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה, ולגוף הדברים נאמר כי כניסת הנאשם ללא רשות לביתה של המתלוננת היא מעשה חמור, וזאת לאור הפגיעה בקניינה ובתחושת הביטחון האישי שלה, ואף תוך מעילה באמון שנתנה בו. יוער כי במקרה דנן לא נגנב רכוש מתוך דירת המגורים.

(ה) במסגרת רע"פ 326/23 אבו עסא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.01.2023) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בפרט אישום אחד מבין שלושה, שבו יוחסו לו עבירות של **התפרצות למקום מגורים וגניבה**, בגין כך שפרץ בשעת לילה לבית מגורים, דרך פתיחת חלון הזזה, וגנב ממנו טלוויזיה, מחשב ומכונת קפה. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים, וערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, גם לעניין העונש, נדחה. גם בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה, ונקבע, בין היתר, כי העונש אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

31. בחינת כלל הרכיבים הרלוונטיים, מובילה במקרה דנן לקביעת מתחם עונש הולם **שנע בין 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל** ברכיב העיקרי של הענישה.

32. מכאן לגזירת עונשו של הנאשם **בתוככי** מתחם העונש ההולם כאשר לא נטען כי יש מקום לחרוג מהמתחם לקולה משיקולי שיקום, משלא התקיימו הוראות החוק, או משיקולים חריגים אחרים. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ואף הפגין רצון לשקם את חייו. בכך, חסך הנאשם בזמן שיפוטי ניכר. לנאשם נסיבות אישיות קשות כפי שהן תוארו על ידי בא-כוחו, וכן על ידי הנאשם עצמו בקצרה. כמו כן, הנאשם סובל מבעיות נפשיות ובריאותיות שונות. מנגד, לנאשם עבר פלילי מכביד כאשר ניכר שהנאשם שב והסתבך במעשים פליליים לאחר כל שחרור מן המאסר, חרף העובדה שהוטלו עליו עונשים כבדים. ניתן לראות שחיי הנאשם מאז היותו נער רצופים בהליכים פליליים ובמאסרים מאחורי סורג ובריח.

33. במצב דברים זה, כאשר יש בכוחן של הנסיבות האישיות ושל נטילת האחריות כדי למשוך את עונשו כלפי תחתית המתחם, וכאשר מנגד יש בכוחו של עברו הפלילי של הנאשם ושיקולי ההרתעה, הן של היחיד והן של הרבים, כדי למשוך את עונשו של הנאשם כלפי מעלה, יש למקם את העונש **באמצע המתחם**. ברם, ומשיקולי חסד, ולו כדי להותיר לנאשם פתח לשיקום כמי שביקש לעבור הליך של גמילה מהסמים, מצאתי לקבוע את העונש במחצית התחתונה של מתחם העונש ההולם, מבלי למצות עמו את הדין. על כן, סברתי כי יש מקום להטיל על הנאשם, בגין הרשתו הנוכחית, **15 חודשי מאסר לריצוי בפועל**.

34. בכל הנוגע למאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשם, הרי שעל פי סעיף 58 לחוק העונשין, ועל פי הפסיקה המנחה, עונש זה יופעל וירוצה במצטבר לעונש שהוטל בגין ההרשעה הנוכחית, וזאת בהיעדרו של כל טעם חריג או מיוחד להפעלה חופפת. אדרבא, החזרה של הנאשם על מעשים פליליים כל פעם מחדש מבלי שנרתע, והפרת ההוראה החוקית שבה הורשע במקרה דנן וביצוע העבירות אגב הפרת הוראה על מעצר בית, אך מחייבות את הפעלת המאסר המותנה **במצטבר** לעונש שהוטל בגין ההרשעה הנוכחית.

35. במקרה זה מצאתי, חרף טיעוני ההגנה, להורות על הטלת פיצויים בגובה הנזק שנגרם לנפגע העבירה, כאשר כבר נקבע כי "... הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העבריין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי, ואין בהיעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי שנקבע על ידי הערכאה הדיונית" (רע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2014)). הנני סבור כי יש הכרח בהטלת פיצויים על הנאשם, להשבת הנזק שנגרם לנפגע העבירה, אולם מנגד, מצאתי להימנע מהטלת רכיב ענישה בדמות קנס כספי על אף העובדה שמדובר בעבירת רכוש, בשים לב לנסיבות האישיות.

36. סוף דבר, ולאור כלל הטעמים שצוינו עד כה, הריני להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי המעצר עד כה.

ב. עונש המאסר המותנה, בן 4 חודשים, שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ (שלום חיפה) 59448-06-19 יופעל וירוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל בגין ההרשעה הנוכחית. **למען הסר ספק יובהר כי על הנאשם לרצות 19 חודשי מאסר בסך הכל, בניכוי ימי המעצר עד כה.**

ג. 9 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה לפי סעיף 406 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 או עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה שעניינה הפרת הוראה חוקית.

37. לצד האמור, הנאשם יפצה את נפגע העבירה בסך של 8,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, עוקבים ושווים החל מיום 1.1.2025 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מידי ויתווספו תוספות פיגורים כחוק. המאשימה תדאג להעביר לבית המשפט פרטי נפגע העבירה וזאת תוך 21 ימים מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י' אב תשפ"ד, 14 אוגוסט 2024, במעמד הנאשם והצדדים.